

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

11 juni 1997

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

DECREET WIJZIGING DECREET OPRICHTING KIND EN GEZIN

DECREET WIJZIGING DECREET SUBSIDIEREGELING INSTELLINGEN VOOR VOLKSONTWIK-
KELING

RESOLUTIE STIMULEREN FIETSGEBRUIK VOOR WOON-WERKVERKEER

Inhoud

Nr. 46

Woensdag 11 juni 1997
Morgenvergadering

Berichten van verhindering	1
Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 29 mei 1984 houdende oprichting van de instelling Kind en Gezin – 635 (1996-1997) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	1
Sprekers : mevrouw Sonja Becq, verslaggever, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer René Swinnen, mevrouw Patricia Ceysens, mevrouw Ria Van Den Heuvel, de heer Etienne Van Vaerenbergh, mevrouw Trees Merckx-Van Goey en minister Theo Kelchtermans	
Artikelsgewijze bespreking	8
Voorstel van decreet van mevrouw Mieke Van Hecke c.s. houdende wijziging van het decreet van 19 april 1995 houdende een subsidieregeling voor instellingen voor volksontwikkeling – 596 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 3	
Algemene bespreking	9
Sprekers : de heer Herman Lauwers, verslaggever, mevrouw Mieke Van Hecke, de heren Marino Keulen, Michiel Vandebussche, Emiel Verrijken en Jos Stassen	
Artikelsgewijze bespreking	17
Motie van orde	
Voorstel tot aanvulling van agenda	19
Spreker : de heer Johan De Roo	
Voorstel van resolutie van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis c.s. betreffende het stimuleren van het overheidspersoneel in ruime zin om meer gebruik te maken van de fiets voor het woon-werkverkeer – 124 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 4	
Bespreking	19
Sprekers : de heer Paul Dumez, verslaggever, mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heer André Denys	
Regeling van de werkzaamheden	23

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.10 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Minister Luc Martens : ambtsverplichtingen in het buitenland ;

Wilfried Aers, Felix Strackx : gezondheidsredenen ;

Nelly Maes, Gerda Raskin : buitenslands ;

Vera Dua : ambtsverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET tot wijziging van het decreet van 29 mei 1984 houdende oprichting van de instelling Kind en Gezin – 635 (1996-1997) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 29 mei 1984 houdende oprichting van de instelling Kind en Gezin.

Minister Martens kan niet aanwezig zijn omwille van ambtsverplichtingen in het buitenland. Hij laat zich echter vervangen door minister Kelchtermans.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Becq, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq, verslaggever (*Op de tribune*) : Voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben met de commissie verschillende vergaderingen aan de buitenschoolse kinderopvang gewijd, en uiteraard ook aan dit specifieke ontwerp van decreet.

Wat houdt dit ontwerp van decreet in ? Enerzijds biedt het de nodige rechtsgrond aan Kind en Gezin om een aantal handelingen te stellen in het kader van de organisatie van buitenschoolse kinderopvang. Anderzijds moet het ook een rechtsgrond bieden voor de bestaande uitvoeringsbesluiten inzake dagopvang, crisisopvang en kindermishandeling.

Meer concreet gaat het om een verfijning van de verplichte melding van Kind en Gezin voor bestendige opvang buiten familiaal verband en om het optrekken van de leeftijd van de opgevangen kinderen.

Op zich heeft het ontwerp van decreet niet tot zoveel discussie geleid. Enkele aspecten werden wel beklemtoond. Het is noodzakelijk dit decreet snel goed te keuren, dit met het oog op de rechtszekerheid van de bestaande projecten. Er werd ook nadruk gelegd op de nauwkeurige definitie van het begrippenkader. Wie bestendige opvang op zich neemt, is onderworpen aan de meldingsplicht. Burenhulp, spontane hulp, al wie via Kind en Gezin reeds een erkenning kreeg en voorzieningen die niet kunnen worden bestemd als kinderopvang, vallen daarbuiten. Nieuw is de strafbaarstelling. Wie niet meldt, is strafbaar. Dat is een stok achter de deur.

Dit decreet was vooral het aanknopingspunt voor een uitgewerkte kwaliteitsvolle regeling voor buitenschoolse kinderopvang. Over een dergelijke regeling werd in onze commissie regelmatig gediscussieerd in het kader van de beleidsbrief, naar aanleiding van interpellaties en in de hoorzitting die de bespreking van dit decreet voorafging. Het ging daarbij over kwaliteitscriteria, de organisatie van het gemeentelijk overleg, het personeelsstatuut, de mogelijkheid van het particulier initiatief en vooral de zorg om de financiering.

Parlementair leeft vooral de bekommernis om – net zoals het werkveld zelf – nauw betrokken te zijn bij de uitvoeringsbesluiten in dit kader. De minister heeft zich geëngageerd om deze uitvoeringsbesluiten vóór de goedkeuring in de schoot van de regering, aan de commissie voor te leggen.

Er rest mij alleen nog de voorzitter, minister en collega's te danken voor de constructieve discussies. Ik dank ook de diensten voor hun ondersteuning. (*Applaus*)

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen (*Op de tribune*) : Voorzitter, collega's, mijnheer de minister, de bespreking van dit decreet in de commissie was kort, omdat we al regelmatig op andere momenten over buitenschoolse kinderopvang hadden gesproken. Mijn tussenkomst nu zal langer zijn, omdat dit de enige plaats is waar we ten gronde over dit decreet kunnen spreken, vermits de andere zaken via uitvoeringsbesluiten zullen worden beslist.

Er kan lang worden gepraat over buitenschoolse kinderopvang. De laatste dagen ben ik even teruggegaan in de tijd. Ik zet de verschillende stappen op een rijtje. In 1992 vond de rondetafelconferentie plaats. Het is opvallend dat men in deze rondetafelconferentie tot het besluit kwam dat de buitenschoolse kinderopvang moest worden uitgewerkt analoog met de nu voorliggende ideeën die via de uitvoeringsbesluiten zullen worden ingevuld. Als we tenminste kunnen rekenen op de uitspraken van de minister in de commissie.

In 1993 werden er op de ministerraad beslissingen genomen. Minister Detiège zei dat we de door de rondetafelconferentie vastgestelde hiaten niet konden invullen in Vlaanderen. Kind en Gezin kon maar toezicht houden tot zes jaar, en Vlaanderen kon of wilde geen geld besteden aan de uitbouw van andere mogelijkheden.

Men heeft toen de weg van de tewerkstelling gekozen om dit aan te pakken. Ik denk dat daarom minister Kelchtermans hier is. Tot nu toe werken de bestaande initiatieven, de IBO's, met gelden van de tewerkstellingsfondsen. Dit is historisch te verklaren. Het was de enige mogelijkheid om dergelijke initiatieven op te starten. Er ontstonden weerwerk-Gesco's die wel permanent bleven. Er werden protocols afgesloten die kwaliteitseisen inhielden. Er werd duidelijk vermeld dat het aantal weerwerkers kon worden aangepast aan de behoefte.

De lijn van de rondetafelconferentie werd overgenomen door minister Demeester die in 1994 een beleidsbrief schreef over buitenschoolse kinderopvang. In 1995 kwamen de resultaten van de kwaliteitscommissie, die luiden als volgt. Het kind staat centraal. Buitenschoolse kinderopvang heeft te maken met kinderen in hun vrije tijd. Kinderen hebben begeleiding nodig. Deze begeleiding moet een opleiding krijgen en moet worden geselecteerd. Er moet een interne kwaliteitscontrole zijn door coördinatoren. De infrastructuur moet veilig en kindvriendelijk zijn. Externe kwaliteitscontroles worden ingeschakeld, zoals Kind en Gezin, plaatse-

lijke begeleidingscomités en de inspectie van tewerkstelling.

Al deze zaken vinden we terug in de rondetafelconferentie van 1992. We vinden dit ook terug in de beleidsbrief van minister Martens van 1996. Minister Martens moet dat nu concretiseren. Ons inziens is de tijd hiervoor rijp. Er kan niet langer worden gewerkt met projecten. Men kan geen oplossingen zoeken alleen via tewerkstelling.

Dit decreet biedt een kleine basis. Ten gronde bepalen de uitvoeringsbesluiten de werking. Door de verschillende gesprekken in de commissie hebben we zicht gekregen op deze uitvoeringsbesluiten. We pleiten voor rechtszekerheid op korte termijn. Deze uitvoeringsbesluiten moeten snel bekend worden gemaakt, niet alleen in de commissie, maar aan alle betrokkenen.

De bestaande organisaties moeten weten onder welke voorwaarden ze kunnen verder werken en hoe hun financiering zal zijn. Het personeel zit met heel wat vragen over tewerkstelling vanaf september of januari. Hoe zit het met de melding? Gaat dit dan effectief van kracht? Hoe zit het met het personeel? Wat gebeurt er met de nieuwe initiatieven die her en der groeien en die willen inspelen op de nieuwe visie?

We vragen ook rechtszekerheid voor de ouders. Volgend schooljaar vormt voor heel wat ouders de aanleiding om hun gezinssituatie opnieuw te bekijken. Ze bekijken hoe arbeid en gezin kunnen worden gecombineerd. De plaats van buitenschoolse kinderopvang is erg belangrijk in het leven van deze gezinnen. Ouders vragen een gestructureerde kwalitatieve buitenschoolse kinderopvang die financieel makkelijk toegankelijk is.

Er is nood aan rechtszekerheid, mijnheer de minister, ook voor de gemeenten die in de zomer hun begroting zullen opstellen. Zij willen weten welke impact een en ander zal hebben op de begroting. Ze moeten zich ook bezighouden met de organisatie. De gemeente is normaal de initiatiefnemer inzake het plaatselijk overleg. Ik merk dat heel wat gemeenten nog moeten worden warm gemaakt om dit effectief op te nemen.

Dit neemt niet weg dat buiten de rechtszekerheid die wij vragen op korte termijn, we toch nog met een aantal vragen blijven zitten. Het gaat hier vooral over de uitvoeringsbesluiten. Ik reken op het engagement van de minister dat we deze in de loop van de volgende dagen – zoals afgesproken in de commissie – zullen kunnen bespreken.

Van Cleuvenbergen

Hoe zal men praktisch tewerk gaan inzake de lokale betrokkenheid ? Zal het gaan over een heel praktische handleiding voor de gemeenten om deze situatie aan te pakken en zal men voldoende kunnen inspelen op gedifferentieerde noden en mogelijkheden ? Die kunnen in elke gemeente en locatie anders liggen.

Wat zal verder het effect op de tewerkstelling zijn ? Deze initiatieven zijn gegroeid via tewerkstellingsinitiatieven, maar ze bieden ook de kans op werk voor heel wat ouders die verplicht zijn om mee te gaan werken, ook voor eenoudergezinnen voor wie het noodzakelijk is om te werken. We vinden het enorm belangrijk te weten welke omkadering er is voorzien. We hopen dat men blijft mikken op lagergeschoolden – en ik bedoel dus niet ongeschoolden. Zal men ook kansen geven aan herintreedsters ? In welke mate zal men overgangssituaties voorzien voor personeel dat daar nu tewerkgesteld is, zowel coördinatoren als plaatselijke begeleiders ? Er zijn mensen die al jarenlang werken vanuit een vrijwillig engagement en die allicht niet aan de vastgestelde kwalificaties voldoen.

Bij de rondetafelconferentie heb ik gelezen dat er overgangsmatregelen moesten worden genomen. Dit kan een ruime termijn zijn zodat die mensen zich met hun diploma in orde kunnen stellen ofwel het aanvaarden van een beroepservaring waardoor men gelijkgesteld wordt. Ik hoop dit ook in de uitvoeringsbesluiten terug te vinden.

Er is ook nood aan diversificatie van de werknemers. Dit doet zich ook in het normale bedrijfsleven meer en meer voor. Een bedrijf werkt best als er mensen werken van verschillende leeftijd, van een verschillend geslacht, en zowel allochtonen als migranten. Dit geldt zeker voor gemeenten met een grote migrantenpopulatie.

Het is belangrijk dat de initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang gekoppeld blijven aan de onderhandelingen en de besprekingen die nu worden gehouden inzake de tewerkstellingsinitiatieven en alle mogelijke denkoefeningen die nu op federaal vlak worden ontwikkeld. Ik denk hierbij aan het activeren van werkloosheidsuitkeringen en dergelijke. Voor deze groep kan het erg belangrijk zijn hier een beroep op te kunnen doen.

Ik pleit er wel voor dat deze noodzakelijke zorgarbeid als volwaardige arbeid wordt aanzien en dat het dus niet blijft bij uitsluitend nepstatuten. Nood-

zakelijke diensten kunnen niet draaien met nepstatuten.

Wat de kwaliteitscontrole betreft, meen ik dat wij uit onze ervaring in de commissie en in het veld gerust kunnen zijn : Kind en Gezin doet dit goed. Het kader van Kind en Gezin moet enkel worden uitgebreid om aan de eisen die vanuit het parlement worden gesteld qua kwaliteit van de kinderopvang te voldoen. Volgens ons zal dit geen probleem vormen.

De bestaande initiatieven moeten de tijd krijgen om zich conform te maken met wat nu voorligt. Ze zullen zich moeten kunnen inschakelen in het beleidsplan. Toch is het belangrijk dat wordt beslist hoe deze overname van initiatieven kan gebeuren.

De voorzitter : De heer Swinnen heeft het woord.

De heer René Swinnen : Mijnheer de voorzitter, collega's, mevrouw Van Cleuvenbergen stelt terecht dat er mensen tewerkgesteld zijn in die initiatieven. De weerwerkers of kandidaat-weerwerkers moesten ook een beroepsopleiding volgen. Mevrouw Van Cleuvenbergen, u zegt dat er ook mensen zijn die dat niet hebben gedaan en in de opvang tewerkgesteld zijn.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Neen, de uitvoeringsbesluiten, in zoverre wij ze kennen, gaan verder. Men stelt bepaalde diplomaveren, naast opleidingsvereisten. Voor de coördinatoren vraagt men mensen met een opleiding hoger onderwijs van het korte type. Ik weet uit ervaring dat dit werk nu ook wordt verricht door mensen met een lager opleidingsniveau, die wel de opleidingscursus hebben gevolgd.

De heer René Swinnen : Ik heb het niet zozeer over de lokale coördinatoren, maar over de begeleiders zelf.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Voorzover ik weet, hebben de begeleiders allemaal de cursus gevolgd. Tijdens de commissievergaderingen heb ik al gezegd dat ik daar toch wel enkele bedenkingen bij heb. Mensen die een opleiding volgden in het reguliere circuit, konden nu niet rechtstreeks intreden. Deze mensen moesten een jaar wachten om weerwerker te worden en dan een cursus te volgen.

Dit waren absurde situaties. Daarom vinden we de optie – die in de commissie naar voren werd gebracht – dat Kind en Gezin bepaalde opleidingen kan erkennen, veel zinnvoller. Naast de noodzakelijke goede opleidingen die vroeger al aan de

Van Cleuvenbergen

plaatselijke begeleiders werden gegeven, kan Kind en Gezin evengoed de reguliere opleidingen erkennen.

De heer René Swinnen : U stapt dan wel af van de voorwaarde om als weerwerker te kunnen intreden.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Ik vind niet dat dit project uitsluitend op weerwerk-gesco's mag worden gebaseerd.

Minister Theo Kelchtermans : Het statuut van weerwerker wordt trouwens geleidelijk aan afgebouwd. De weerwerkers worden systematisch opgenomen in werkervaringsprojecten, de WEP's. Een zekere werkloosheidsduur is uiteraard vereist. Indien men een beroep doet op het WEP, wat perfect kan, kan men een aantal voorwaarden stellen.

Ik lees in de nota die minister Martens mij ter beschikking heeft gesteld, dat hij op het niveau van richtlijnen van Kind en Gezin een aantal prioriteiten duidelijk stelt. Zo zijn er richtlijnen met betrekking tot het kwaliteitscharter en richtlijnen met betrekking tot de opleidingen. Ook bij WEP blijft een vierde van de banen voorbehouden voor opleiding, weliswaar voor één jaar. Het zijn dan ook doorstromingscontracten. Men wil mogelijkheden creëren. Als men dit in het reguliere circuit wil brengen, moet men rekening houden met het protocol voor het geheel van de social-profitsector, opgesteld in samenwerking met minister Martens. In dit verband spreken we dan wel over reguliere banen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Dit is een vooruitgang omdat we zo naar reguliere banen zullen kunnen gaan. Mensen kunnen ervaring opdoen. Langdurig werklozen kunnen zo ook de juiste attitudes ontwikkelen.

Ik wil een aantal zaken zeggen over de financiering. Hiermee staat of valt alles. Hierbij hebben we de meeste vragen. De buitenschoolse kinderopvang is en blijft een gemeenschapsbevoegdheid. Als de federale overheid en de sociale partners via het FCUD hier middelen voor willen inzetten, gaan we hier volmondig mee akkoord. Als er echter voortdurend problemen ontstaan en als er voortdurend onderhandelingen moeten worden gevoerd, zullen we toch de nodige conclusies moeten trekken. We kunnen immers niet rechtstreeks ingrijpen als er zich problemen voordoen met het FCUD, en het overleg duurt soms lang.

De berichten die we hierover krijgen, zijn tegenstrijdig. Minister Martens is er vrij gerust in dat hij dit tot een goed einde zal brengen. De berichten die we krijgen van initiatieven van betrokkenen en uit de pers zorgen wel voor ongerustheid in verband met het FCUD. We merken dat het FCUD als het ware zelf kwaliteitseisen zou willen stellen bij het erkennen van projecten. Als wij in Vlaanderen bevoegd zijn voor buitenschoolse kinderopvang, moeten wij de nodige kwaliteitseisen stellen. Het FCUD moet zich dan neerleggen bij deze kwaliteitseisen.

In verband met de financiering komt het er in elk geval op neer dat de minister alle betrokkenen gerust moet stellen dat de BKO zal overleven en dat de Vlaamse overheid – bij mogelijke problemen op het federale niveau – bereid is hiervoor zelf in de nodige middelen te voorzien.

De buitenschoolse kinderopvang beantwoordt aan een maatschappelijke behoefte. Er is de beroepssituatie van de jonge gezinnen, er zijn de eenoudergezinnen, er is de dalende beschikbaarheid van grootouders. Daarom vinden we de basis van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten goed. Ze volgen immers een meersporenbeleid, stellen kwaliteitseisen voorop en bevestigen permanent de eerste kwaliteitseisen van de rondetafelconferentie. Als dit na zoveel jaar bevestigd wordt, dan is dit nu een goede vertrekbasis. We weten immers dat in de toekomst een aantal zaken kunnen veranderen en dat we dan de nodige soepelheid moeten kunnen garanderen.

We nemen minister Martens dan ook op zijn woord, als hij zegt dat deze uitvoeringsbesluiten er snel zullen komen en dan worden besproken. Binnen een aantal jaren zullen we deze evalueren om tot een totaaldecreet te komen dat de buitenschoolse kinderopvang verzorgt.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : In het schrijven dat minister Martens mij bezorgd heeft, bevestigt hij precies de afspraken die u hebt vermeld en die ook de verslaggever heeft vernoemd. Met deze ontwerpbesluiten zal hij naar de commissie komen voor bespreking. Ik zal er trouwens de vragen aan toevoegen die vandaag werden gesteld. Op 23 juni is volgens de voorzitter van de commissie een eerste zitting gepland om de ontwerpbesluiten in de commissie te bespreken. Dit zal gebeuren nog voor ze aan de Vlaamse regering worden voorgelegd,

Kelchtermans

wat op zich al uitzonderlijk is. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, wat we vandaag met dit voorstel van decreet regelen, is zowel bijzonder weinig als bijzonder veel.

Het is bijzonder weinig, omdat het uiteindelijk over twee of drie artikels gaat waarin we niets anders doen dan de meldingsplicht voor iedereen die kinderen op bestendige wijze opvangt, uitbreiden tot twaalf jaar. Wie kan daar iets op tegen hebben ? Ook mijn fractie denkt dat het goed is dat mensen die op bestendige wijze kinderen opvangen, wat iets anders is dan te rekenen op familie, buren of spontane hulp, dit moeten melden. Er moet zicht op zijn, met open deuren voor controle en toegang in die lokalen. Ik heb gezegd dat we daar absoluut niet tegen zijn.

Anderzijds is deze regeling bijzonder veel, omdat het decreet het startschot is voor de hele regeling van de buitenschoolse kinderopvang. Daar hebben we het wel wat moeilijker mee. Zodra door ons dit startschot gegeven is, is onze rol uitgespeeld. Meer mogen we niet doen. De minister vlucht het parlement uit en zal daarna met een reeks uitvoeringsbesluiten komen. Deze zullen wellicht een vrij ingewikkelde aangelegenheid worden, waarin verschillende dingen in verschillende besluiten zullen worden geregeld. Hierbij hebben wij echter zeer weinig te zeggen.

We kennen het engagement van de minister om met de uitvoeringsbesluiten naar het parlement, althans naar de commissie voor Welzijn en Gezondheid, te komen. We zullen deze echter niet kunnen amenderen. Als we weten hoe weinig we soms kunnen doen aan een voorstel van decreet, dan zal dit nog minder zijn voor uitvoeringsbesluiten die zo drastisch zullen zijn voor de regeling van de buitenschoolse kinderopvang. Dat is ook de reden waarom mijn fractie zich zal onthouden bij de stemming over dit decreet. We zijn er niet tegen, maar vinden dat de inbreng van het parlement te gering is.

Ik wil hier een aantal vragen aan koppelen, die wellicht ter sprake kunnen komen bij de bespreking van de uitvoeringsbesluiten. We kunnen echter niet meer doen dan deze vragen te stellen. Het gaat over de mogelijkheden en begrenzingen van

het lokale beleidsplan. Welke zijn de garanties voor het meersporenbeleid, en dan vooral voor de particuliere initiatieven ? Hoe zal de toewijzing van de subsidies gebeuren ? Uiteindelijk zal er in een beperkt aantal subsidies voorzien zijn en zal er een selectie gemaakt moeten worden. Hoe staat het dan met de neutraliteit en objectiviteit ? Dit zijn allemaal dingen waar we niet meteen bij betrokken zullen worden. Maar ook de fiscale aftrekbaarheid van deze initiatieven voor ouders ligt niet in onze handen. Vandaar dat we dit met voldoende argwaan bekijken en dat we ons zullen onthouden.

Tot slot wil ik in het kader van deze bespreking wijzen op de heel onduidelijke situatie van het FCUD, wat mevrouw Van Cleuvenbergen ook heeft aangehaald. Gisteren waren er artikelen in de pers over de situatie van het FCUD. De koepel van de particuliere initiatieven maakte melding van het koninklijk besluit van januari, waarvan ik althans dacht dat de minister dit had tegengehouden. Ook dit roept vragen op, waarvan ik hoop dat minister Kelchtermans ze zal kunnen beantwoorden.

Volgens de laatste berichten zou men, ingevolge het koninklijk besluit van januari, de middelen van het FCUD aanwenden voor het uitbetalen van het educatief verlof, wat toch iets anders is dan kinderopvang. In de Senaat werd geïnterpelleerd over het FCUD, maar dat heeft de onduidelijkheid niet weggenomen. Is dit KB al dan niet doorgedrukt ? Minister Martens heeft verteld dat hij hier zo hard tegen van leer is getrokken dat federaal minister De Galan meteen heeft ingebonden. De pers spreekt dit tegen. Graag kregen we hierover klaarheid. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, hoewel de buitenschoolse kinderopvang een belangrijk item is dat ons aller belangstelling zou moeten wegdragen, is de interesse voor deze discussie vandaag vrij gering. Dat zal mij niet beletten om mijn opmerkingen te maken.

Tijdens de hoorzittingen over de buitenschoolse kinderopvang kregen we het nog eens mooi op een rijtje : de adjunct-directeur van Kind en Gezin schetste ons de lange en moeilijke voorgeschiedenis van de organisatie en regelgeving van BKO. Zelden werd een welzijnsthema zo uitvoerig behandeld. Van die discussies heb ik zelf twee jaar meegemaakt. Toch moeten we vaststellen dat er nog steeds geen regelgeving is inzake buitenschool-

Van Den Heuvel

se kinderopvang, en dat ondanks het feit dat steeds meer kinderen opvang nodig hebben en ondanks het feit dat er op het terrein steeds meer gebeurt.

Sinds het einde van de jaren '80 groeide het aantal initiatieven gestaag : naast het aanbod van het onderwijs kwamen er ook veel particuliere opvanginstellingen. Parallel met die realiteit probeerde de overheid tot een enigszins coherente regelgeving te komen. Nu waagt minister Martens zich als derde minister aan een poging. Maar ook nu komt er geen echte decretale regeling. Een aantal principes staan weliswaar op papier, maar we hebben geen garanties dat ze in de praktijk zullen worden uitgevoerd. Ze kunnen nog steeds via het lokaal overleg worden uitgehold. We hebben zelfs geen waterdichte garanties dat de mooie principes in de besluiten zullen worden opgenomen.

Welke garanties hebben we bijvoorbeeld voor de continuïteit van de bestaande projecten of over de financiering ervan ? We moeten het doen met beloften, inzet en goede bedoelingen, maar we hebben geen waarborgen. Het particulier overleg buitenschoolse kinderopvang, POBKO, maakte maandag nog duidelijk dat het in de grootste onzekerheid verkeert. Personeelsleden kregen zelfs hun ontslagaanzegging, omdat de toekomst financieel erg onzeker is. Er zijn ook ouders die op dit moment, drie weken vóór de zomervakantie dus, nog niet zeker zijn dat er opvang voor hun kinderen zal zijn.

Welke garanties en zekerheden hebben we op het vlak van tewerkstelling ? Ook hier moeten we het stellen met denkoefeningen en vage uitspraken. Maar is voor ons de belangrijkste vraag : hoe zal het pluralistisch en buitenschools karakter van de projecten in de praktijk worden gewaarborgd ? Die vraag leeft niet enkel bij ons. Ik wil eraan herinneren dat dit parlement op het einde van 1995 een resolutie goedkeurde waarin uitdrukkelijk werd gepleit voor pluralistische initiatieven buiten de schoolse sfeer, en waarvoor strenge kwaliteitscriteria decretaal moesten worden vastgelegd. Wat nu voorligt komt daaraan eigenlijk onvoldoende tegemoet.

De buitenschoolse kinderopvang staat nu eigenlijk niet ter discussie. Wat voorligt is een klein decreet over de meldingsplicht. Het lijkt erop dat de minister alle deuren heeft willen openzetten voor iedereen die zich geroepen voelt om een initiatief inzake buitenschoolse kinderopvang te nemen. Ook de scholen heeft hij niet voor het hoofd willen stoten.

Daarom geeft hij hen de mogelijkheid om aparte buitenschoolse kinderopvang te organiseren in de scholen zelf. Die mogelijkheid is er. Dat lijkt nochtans om pedagogische redenen niet gewenst. Dat is niet alleen mijn standpunt ; die stelling is voldoende bewezen door de kwaliteitscommissie.

Bovendien kan de buitenschoolse kinderopvang een element worden van de concurrentiestrijd tussen de diverse netten. De kinderopvang zou dus het slachtoffer van een verdere verzuiling kunnen worden. Dat risico bestaat nog steeds. Deze inhoudelijke vragen en opmerkingen zijn hier eigenlijk niet op hun plaats, want het voorliggende decreet geeft op deze vragen geen antwoorden. De reden is eenvoudig : daarvoor is immers nog geen decretale regeling uitgewerkt.

Tijdens een interpellatie over dit onderwerp stelde minister Martens dat hij zich nog in het stadium van zoeken en tasten bevindt. Ik wil hem geloven. Hij stelde ook dat het voorbarig zou zijn om nu alles decretaal te verankeren. Vermoedelijk is dat de reden waarom de minister ons een blanco cheque vraagt – want dat is wat hij doet. Het ontwerp van decreet geeft slechts een kleine aanzet om de buitenschoolse kinderopvang te organiseren. Zoals aangetoond gaat het om een noodzakelijke aanzet ; daarmee ga ik akkoord.

Maar het allergrootste gedeelte van de organisatie en regelgeving zal tot stand komen via besluiten. Die worden echter niet ter stemming voorgelegd. Wel is de minister, na aandringen, bereid om te luisteren naar de opmerkingen van de commissieleden over de voorontwerpen van besluit vooraleer hij ze aan de regering ter goedkeuring voorlegt. Die voorontwerpen zijn reeds besproken, de bekrachtiging is enkel nog een formaliteit. Ons wordt toegestaan om eerst nog een inbreng te doen. Wel wil de minister daarna nog, en ik citeer hem : zijn volle politieke verantwoordelijkheid kunnen nemen. Einde citaat.

Ik heb nog maar twee jaren politieke ervaring, maar ik denk dat deze twee jaren volstaan om te kunnen voorspellen dat na onze opmerkingen wellicht geen fundamentele wijzigingen aan die besluiten zullen worden aangebracht. Misschien zullen hier en daar wel punten en komma's, en een aantal woorden worden gewijzigd, maar ik ga ervan uit dat er geen fundamentele wijzigingen zullen gebeuren. De hoofdmoot van de regeling inzake BKO wordt op die wijze buiten het parlement om geregeld. We vinden het niet meer dan logisch dat wat deze belangrijke materie betreft het parlement zijn rol zou kunnen spelen. We kunnen dus niet

Van Den Heuvel

anders dan deze werkwijze betreuren. Hoewel de minister misschien argumenten heeft om deze werkwijze te verdedigen, vinden we dat deze niet volstaan.

In het voorliggend decreet tenslotte gaat het om de meldingsplicht. Die meldingsplicht is het enig wezenlijke element uit het dossier dat voorligt. We hebben uiteraard geen bezwaar dat de invoering van de meldingsplicht wordt verruimd tot de leeftijd van twaalf jaar; integendeel. Toch zullen we ons bij de stemming onthouden omdat de Vlaamse regering pas na de goedkeuring van dit decreet de besluiten inzake de buitenschoolse kinderopvang definitief zal goedkeuren. Dat dit zonder de inbreng van het parlement zal gebeuren kunnen we niet goedkeuren. (*Applaus bij AGALEV en de VLD*)

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, tijdens de bespreking in de commissie heb ik samen met de meerderheid dit voorstel van decreet goedgekeurd. De minister had immers op dat ogenblik uitdrukkelijk toegezegd dat hij de uitvoeringsbesluiten die in het kader van dit decreet zouden worden genomen, voorafgaandelijk aan de commissie zou meedelen. Dat argument heeft ons toen over de streep getrokken.

Met betrekking tot het definitieve standpunt kan ik enkel zeggen dat we ons deze namiddag tijdens de stemming over dit decreet zullen onthouden. We doen dit in de eerste plaats omdat we willen benadrukken dat we er zeker van willen zijn dat de minister de uitvoeringsbesluiten aan de commissie voorlegt.

We stellen echter ook vast dat in dit Vlaams Parlement steeds meer wordt gewerkt met kaderdecreten, en dat alles naar de Vlaamse regering wordt gestuurd die de definitieve beslissingen neemt.

Tot slot zullen we ons onthouden omdat we wantrouwig zijn tegenover de almacht die op een bepaald ogenblik wordt toegekend aan bepaalde instellingen, ook als het gaat om een instelling die zo'n goed werk levert als Kind en Gezin. Wanneer men aan zo'n instelling teveel elementen toekent, ontstaat er een mastodont die behalve een administratie, ook rechter en partij wordt. (*Applaus bij de VU, AGALEV en de VLD*)

De voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in het domein van gezin en welzijn is er wellicht geen tweede sector die zo vaak is besproken als de buitenschoolse kinderopvang. Sommigen hebben al verwezen naar de historiek. We vinden daar initiatieven terug in het kader van de sociale akkoorden, tewerkstellingsprogramma's, rondetafelconferenties, beleidsnota's en kwaliteitscommissies. Vaak kwamen deze in de commissie aan bod, zowel tijdens deze zittingsperiode als tijdens de voorgaande.

De lange weg die sinds de jaren '90 is afgelegd, heeft geleid tot een ruime consensus bij de betrokken instanties. Na jaren onzekerheid over regelgeving, meen ik dat het nu tijd is voor de creatie van een realistisch kader voor die buitenschoolse kinderopvang. Een snelle omzetting in concrete maatregelen is noodzakelijk.

Aan de collega's die garanties hebben gevraagd om de uitvoeringsmaatregelen in de commissie met bekwame spoed te bespreken, wil ik meedelen dat op 23 juni een namiddagvergadering is vastgelegd. Wanneer dit onvoldoende blijkt te zijn, kunnen de verschillende ontwerpbesluiten ten gronde worden besproken op 26 juni. Deze dag wordt daarvoor door de commissie voorbehouden.

Tot slot wil ik daaraan toevoegen dat het belangrijk blijft dat we de kinderopvang situeren binnen een totaalvisie op de hedendaagse positie van mannen, vrouwen en kinderen in de maatschappij. Het is niet alleen essentieel om voor een goede kinderopvang en buitenschoolse kinderopvang te zorgen. We mogen niet vergeten dat er ook een aantal maatregelen moeten worden getroffen om een efficiënt gezinsbeleid te voeren en een rolverschuivend gedrag te stimuleren. In die zin denk ik dat de voorgestelde regeling om deze buitenschoolse opvang te realiseren, in de eerste plaats als gezinsondersteunend en niet als gezinsvervangend moet worden beschouwd.

Tenslotte heeft de minister zich in de commissie geëngageerd voor een degelijke informatieverstrekking aan het werkveld. Daarbij is vooral de coherentie tussen het decreet, de besluiten en de inhoud van kwaliteit en lokale betrokkenheid heel essentieel. Die samenhang moet op de voorgrond komen. Mijnheer de minister, ik hoop dat u deze boodschap nogmaals wilt overbrengen. We zullen hier immers echt op toezien.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, misschien was de heer Van Vaerenbergh hier nog niet aanwezig toen ik het engagement van minister Martens nog eens uitdrukkelijk heb verwoord. Het zou me spijten mocht hij zich vanmiddag uit onwetendheid onthouden over dit belangrijk ontwerp.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Dit gebeurt met kennis van zaken.

Minister Theo Kelchtermans : Dat u zich onthoudt ? Deze kennis wordt inderdaad verondersteld. Het zou me echter spijten als u de verbintenis van de minister, die u toch in de commissie overtuigde om vóór het ontwerp te stemmen, niet opnieuw bevestigd zou zien. Dat engagement blijft immers ongewijzigd. Ik ben onvoldoende op de hoogte van de achtergronden, maar ik begrijp niet precies wat nu plots wel een onthouding zou rechtvaardigen.

Mevrouw Ceysens stelde een technische vraag over het koninklijk besluit waarop u zinspeelde. De medewerkers van de minister delen me mee dat dit nog niet is verschenen. Het beheerscomité RKW-financiering verklaart dat tegen 1998 het geheel van de financiering duidelijk moet zijn. De werkgroep biedt geen definitief antwoord over de discussie die daarover binnen de RKW is ontstaan. De RKW komt opnieuw samen op 17 juni, en hoopt dan de knopen door te hakken.

Mevrouw Van Den Heuvel en de heer Van Vaerenbergh stelden een aantal vragen over de besluiten en over de verhouding tussen het parlement en de Vlaamse regering. Dit is een onderdeel van de eeuwige discussie over waar de uitvoerende macht begint en waar de bevoegdheid van de wetgevende en controlerende macht ligt. Als regeringswoordvoerder wil u nogmaals zeggen wat u reeds ten overvloede werd gezegd : men kan te allen tijde een Vlaamse regering ondervragen. Men kan te allen tijde over zowel de toepassing als over de inhoud van besluiten interpelleren. Alle argumenten in deze discussie werden hier in het verleden reeds uitgeput, maar men komt er toch telkens op terug.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 29 mei 1984 houdende oprichting van de instelling Kind en Gezin.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Aan hoofdstuk I van het decreet van 29 mei 1984 houdende oprichting van de instelling Kind en Gezin wordt een artikel 4bis toegevoegd, dat luidt als volgt :

" Artikel 4bis

De Vlaamse regering bepaalt binnen het kader van de taak van de instelling, zoals vermeld in artikel 3 en 4, de nadere regels met betrekking tot de organisatie, de erkenningsnormen en de subsidievoorwaarden inzake de dagopvang, de preventieve zorg, de buitenschoolse opvang, de kindermishandeling, de crisisopvang en de adoptie."

– *Aangenomen.*

Artikel 3

Artikel 7 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

Voorzitter

"Artikel 7

§ 1. Behalve wanneer het de ouders of verwanten tot en met de vierde graad betreft, is iedereen die op bestendige wijze en al of niet tegen betaling kinderen beneden de twaalf jaar opvangt gehouden dit aan de instelling mee te delen. De Vlaamse regering bepaalt wat onder opvang op bestendige wijze wordt verstaan.

§ 2. Deze mededeling heeft tot gevolg dat de daartoe aangewezen personeelsleden van Kind en Gezin tijdens de opvangmomenten toegang hebben tot alle plaatsen of ruimten die voor de opvang bestemd zijn of ermee in verband staan.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt de modaliteiten van de verplichting tot mededeling en van de toegang. De Vlaamse regering legt vast wie van de meldingsplicht wordt vrijgesteld op basis van een erkenning binnen de voor de opvangcapaciteit in kwestie geldende regelgeving."

– *Aangenomen.*

Artikel 4

In hetzelfde decreet wordt een artikel 30 bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Artikel 30bis

Gestraft wordt met een geldboete van 26 tot 500 frank hij die niet door de Vlaamse regering van de meldingsplicht is vrijgesteld en die kinderen beneden de twaalf jaar op bestendige wijze opvangt zonder dit aan Kind en Gezin mee te delen of hij die de toegang zoals bepaald in artikel 7, § 2, weigert."

– *Aangenomen.*

Artikel 5

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET van mevrouw Mieke Van Hecke c.s. houdende wijziging van het decreet van 19 april 1995 houdende een subsidieregeling voor instellingen voor volksoontwikkeling – 596 (1996-1997) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van decreet van mevrouw Van Hecke c.s. houdende wijziging van het decreet van 19 april 1995 houdende een subsidieregeling voor instellingen voor volksoontwikkeling.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Lauwers, verslaggever, heeft het woord.

De heer Herman Lauwers, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, ik neem aan dat minister Kelchtermans ook in deze materie minister Martens vertegenwoordigt. Het voorstel van decreet van mevrouw Van Hecke is eigenlijk een wijziging van een van de drie decreten van 1995 betreffende de volksoontwikkeling. Zoals de indier in de commissie toelichtte, is dit decreet bedoeld om een einde te maken aan een lang vervolghet verhaal, dat begon met de goedkeuring van de betreffende decreten in 1995. Zeer snel merkte men immers dat men voor de uitvoering daarvan over onvoldoende middelen beschikte. Deze klacht werd herhaaldelijk geuit door verschillende parlementsleden, zowel van de meerderheid als van de oppositie. Daardoor kwam ook de geloofwaardigheid van de Vlaamse regering en van het Vlaams Parlement in het gedrang. Die verhoging van de middelen was immers een van de argumenten waardoor de sector kon worden overhaald die structurele wijzigingen door te voeren.

In de begroting van 1996 was er een eerste aanpassing van 90 miljoen frank. Er werden een aantal ingrepen gedaan via de programmadecreten waarbij er wijzigingen werden aangebracht aan het decreet Instellingen om de decreten uitvoerbaar te maken binnen de perken van de begroting. Toen reeds opperden andere parlementsleden dat er 120 miljoen frank meer nodig zou zijn om tot een volledige uitvoering van dat decreet te kunnen komen.

Lauwers

Bij de begrotingsbespreking van 1997 verklaarde de minister dan ook dat hij eventueel bereid was om een aanpassing van het decreet in het vooruitzicht te stellen, zodat de beheerbaarheid op lange termijn zou worden gegarandeerd. Het tijdsbestek tussen de opmaak van de begroting 1997 en de begrotingscontrole bleek te kort te zijn om dit door te voeren.

Vandaar dan ook het voorliggende voorstel van decreet van mevrouw Van Hecke. De bedoeling ervan is om gedurende een bepaalde termijn, ten laatste tot het jaar 2000, het budget te bevriezen en maatregelen te nemen om binnen dat budget te kunnen werken, terwijl er een nieuw decreet kan worden voorbereid. Die maatregelen hebben betrekking op de beperking van de uitbreiding van personeelsfuncties, op de beperking van de erkenningen en op nog een aantal andere technische subsidiëringsmaatregelen die het geheel beheerbaar moeten maken. Ik ga het niet hebben over de details van het mechanisme, dat vrij ingewikkeld is en dat u zowel in het schriftelijk verslag als in de stukken kunt bekijken. De indienst heeft hier duidelijk aan toegevoegd dat het haar bedoeling was om het budget 1997 aan te passen om dit maximaal mogelijk te maken, met het oog op de bevriezing van dat getal tot het jaar 2000.

De minister heeft op 27 maart in de commissie gezegd dat de regering nog geen definitief standpunt had ingenomen en dat er weliswaar onderhandelingen aan de gang waren over de begrotingsaanpassing van 1997, maar dat deze nog niet waren gefinaliseerd. Hij maakte zich sterk dat hij ongeveer 60 miljoen frank voor de instellingen en een extra budget van 40 miljoen frank voor de verenigingen zou kunnen vrijmaken.

Verskillende leden van de oppositie hebben daarop gezegd dat ze weliswaar bereid waren het voorstel van decreet mee te steunen, maar dat alles natuurlijk stond of viel met de budgetverhoging die op dat ogenblik niet was gegarandeerd. Ze zegden dat de door de minister in het vooruitzicht gestelde 60 miljoen frank toch net iets te weinig was om het sociale passief dat op dat ogenblik zou kunnen ontstaan, te kunnen dekken. Er bleef sprake van dat fameuze tekort van 120 miljoen frank.

Mijnheer Vandebussche heeft tijdens die commissievergadering namens zijn fractie gezegd dat hij omwille van het ontbreken van een regeringsgarantie met betrekking tot het budget, veeleer een voorstander was van een ontwerp van decreet en

dat hij daarom het voorstel van mevrouw Van Hecke niet mee had ingediend. De indienst heeft geantwoord dat het ook haar bedoeling was om het budget voldoende te verhogen, en dat ze op dat ogenblik oordeelde dat het misschien beter was om de bespreking van haar voorstel op te schorten tot na de onderhandelingen van de regering over de begrotingscontrole. Dat is ook gebeurd. De oppositie heeft dan meegedeeld dat ze bereid was om de consolidering van de wijzigingen van het decreet in voorgaande programmadecreten te aanvaarden en ook dit voorstel te aanvaarden indien er een voldoende budget tegenover zou staan, hetgeen nog niet het maximalistische budget van de sector zelf was.

Op de vergadering van 6 mei 1997 heeft de minister dan inderdaad verklaard dat hij – naar eigen zeggen met de ondersteuning van de commissie – erin geslaagd was bij de begrotingsaanpassing voor 1997 in 80 miljoen frank te voorzien voor de instellingen en in 40 miljoen frank voor de verenigingen, wat overeenkomt met het streefcijfer dat door verschillende leden van de commissie was vooropgesteld.

De minister beklemtoonde toen dat het de bedoeling was en nog steeds is om dit budget te bevriezen tot het jaar 2000, met het oog op een nieuw decreet op de instellingen tegen datzelfde jaar dat een resultaatsverbintenis en meer kwaliteitsgaranties moet inhouden voor het instellingswerk. Verder was er nog een kleine aanpassing van het indexeringsmechanisme en had de minister van Begroting nog een aantal vragen over de beheerbaarheid waarop de minister nog moest antwoorden.

De commissie heeft op dat ogenblik eenstemmig gezegd dat de verdienste van de minister, om deze budgetverhoging te bekomen, zeer groot was en dat daarmee de geloofwaardigheid van de commissie en van de Vlaamse regering ten overstaan van de sociaal-culturele sector eindelijk, na drie jaar, opnieuw op een behoorlijk peil kon worden gebracht.

De commissie had toen het recht om te stemmen over dit decreet en alles was voorhanden om het decreet af te handelen. Maar omdat de minister van Begroting nog enkele verduidelijkingen vroeg van de minister, werd in collegialiteit beslist de stemming uit te stellen. Zo hoefden we niemand te forceren.

Uiteindelijk werden dan op een laatste vergadering nog de kleine technische amendementen goedge-

Lauwers

keurd, alsook het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 19 april 1995, met tien stemmen voor bij twee onthoudingen.

Mijnheer de voorzitter, ik had hier graag nog iets aan willen toevoegen in naam van mijn fractie. Ik wil eerst en vooral stellen dat ik de verslaggever ben, maar niet de verslagmaker. Ik dank dan ook de heer Nuyts, de commissiesecretaris, voor het geleverde werk. Persoonlijk wil ik hier ook nog aan toevoegen dat ik vurig hoop dat met dit decreet de rust en de stabiliteit in de sector wordt hersteld. Dit moet niet gebeuren om nadien weer op automatische piloot te vliegen, maar wel om in de juiste en goede omstandigheden de dialoog en een bezinning aan te kunnen gaan in functie van een nieuw decreet met andere criteria en betoelagingsmechanismen.

Ten tweede wil ik nog iets zeggen over de wijze waarop dit decreet tot stand is gekomen en werd behandeld. Enerzijds – en alle leden van de commissie zullen het hierover wel met mij eens zijn – is het de grote verdienste van de minister van Cultuur, Welzijn en Gezin dat hij zich bijzonder heeft ingespannen om deze begrotingsverhoging mogelijk te maken.

Maar anderzijds – en dat zal de minister zelf ook wel erkennen – is deze begrotingswijze niet evident geweest. Ze is mede het resultaat geweest van een parlementaire commissie die zich niet heeft willen neerleggen bij vorige regeringsbeslissingen waarbij ook collega's van de meerderheid – waaronder mevrouw Van Hecke, de indiener van dit voorstel van decreet, en de heer Vandebussche – ook na de begroting 1997 zijn blijven aandringen op een verhoging van het budget bij hun respectieve ministers.

Aan de andere kant hebben ook de oppositieleden hun verantwoordelijkheid opgenomen en hebben ze niet getracht om het onderste uit de kan te halen, noch om een aantal ingrepen uit het verleden ongedaan te maken. Ze hebben getuigd van realiteit.

Het was en is zeer hoopgevend dat een parlementscommissie quasi eensgezind volhoudt en dat de Vlaamse regering haar, zij het met vertraging, moet volgen. Ondanks het feit dat we er drie jaar over hebben gedaan, is dit bijzonder positief.

Het had dus een mooi signaal, een revival van parlementair initiatief kunnen zijn, dat we met enige

fierheid hadden kunnen uitdragen. Het zal u niet verbazen dat de gebeurtenissen van de voorbije drie dagen mij echter erg hebben teleurgesteld. We hebben weliswaar bewezen dat het parlement zijn werk kan doen, maar óf het dat zal doen, óf het zijn wetgevende macht zal gebruiken, wordt blijkbaar niet in het parlement, maar wel in de partijbureaus genomen.

Ik wil dan ook graag hulde brengen aan de parlementaire werkzaamheden die na drie jaar resultaat opleverden. Het had een klein feestje van democratie kunnen zijn, maar door de recente gebeurtenissen kan ik dit echt niet doen. Het spijt me. (*Applaus bij de VU, de VLD en AGALEV*)

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik dank de heer Lauwers voor het verslag. Hij gaf daarbij uitleg over enkele technische gegevens waarbij ik niet van plan was nadere toelichting te verstrekken. Ik dank ook de commissiesecretaris, de heer Nuyts, voor het geleverde werk.

In april 1995 werden drie decreten betreffende het volksontwikkelingswerk goedgekeurd. In december van datzelfde jaar, stelt de memorie van toelichting bij het programmadecreet – ik citeer – dat de financiële weerslag van de nieuwe decreten onhaalbaar en niet-beheersbaar zijn. Einde citaat.

Begrippen zoals bedrog, woordbreuk, gebrek aan politiek fatsoen, waren terecht niet uit de lucht gegrepen. Zelfs de Raad van State stelde onomwonden vast dat het ontwerp van regeling in het programmadecreet, ik citeer : een aantasting inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Einde citaat.

Ook al bestaan er argumenten om de niet-toepasbaarheid van de decreten te verantwoorden – ongecoördineerde versoepelingen van de decreetregeling in de eindfase van de wordingsgeschiedenis of niet-voorspelbare reacties van op het veld of het begrip dat vooral meerderheidspartijen willen opbrengen voor budgettaire wetmatigheden – toch hielden alle beleidsverantwoordelijken, namelijk de bevoegde minister, de leden van de meerderheidsfracties en de leden van de oppositie, hieraan dezelfde kater over omtrent de meer dan gefundeerde kritiek over de onzindelijkheid van de decreetgeving.

Van Hecke

Dezelfde discussie werd eind vorig jaar met dezelfde argumenten opnieuw gevoerd naar aanleiding van het programmadecreet bij de begroting 1997. Uit deze begrotingsdiscussie groeide in de commissie voor Cultuur nochtans een dubbel inzicht.

Ten eerste vertonen de in 1995 goedgekeurde decreten inhoudelijke gebreken en leemten. De klemtoon werd te zeer gelegd op kwantitatieve normering. Uit diverse gesprekken over het thema van het volksontwikkelingswerk blijkt dat door een duidelijkere positionering en afbakening van het exclusieve werkterrein van deze projecten, het volksontwikkelingswerk een grotere legitimiteit zal kunnen aantonen.

Blijkbaar wordt alleen door insiders de maatschappelijke en economische relevantie van deze sector erkend. Naast deze legitimatie van de werking moeten uiteraard ook kwaliteitsnormen worden vooropgezet bij het toekennen van middelen door de overheid via subsidiëring.

Het advies van de Hoge Raad voor Volksontwikkeling van 19 februari 1997 onder de titel Overheid en volksontwikkeling : partners in de kwaliteitszorg, wijst erop dat ook op het veld zelf deze leemte in de decreetgeving wordt erkend.

De tweede vaststelling waartoe men uitgaande van de voorgaande begrotingsbespreking kon komen, is dat jaarlijkse budgetgerichte decreetaanpassingen nefast zijn voor het veldwerk. Een minimum aan stabiliteit en zekerheid nopens de toekomstige middelen is nodig om een dynamische werking te ontwikkelen.

Beide constanten in de uiteenzettingen van alle bij de discussie betrokken fracties binnen de commissie brachten de bevoegde minister tot de volgende uitspraak. Ik citeer : de minister gaat in op de suggestie om tegen de begrotingscontrole samen met de sector te bekijken wat minstens de krachtlijnen zijn van een nieuwe decreetgeving die beheersbaar is. Als er hieromtrent samen met de sector de nodige consensus kan worden gevonden, dan garandeert de minister dat de Vlaamse regering een inspanning zal doen om via het bijblad bij de begroting de nodige middelen daartoe vrij te maken. Maar deze inspanning kan alleen als er ook een nieuw en beheersbaar decreet is. Einde citaat.

Dat een inhoudelijk nieuw en gedragen decreet onhaalbaar was, staat buiten kijf. De beheersbaarheid van het budget, een *conditio sine qua non* om

aan de operatie nieuwe decreten te beginnen, kon wel worden ingevuld.

Het voorstel van decreet dat thans ter discussie staat, beoogt niets meer maar ook niets minder dan het vastleggen en bevriezen van de middelen tot het jaar 2000 voor het decreet dat vandaag het meest problematisch is in zijn toepassing, namelijk het decreet op de instellingen voor volksontwikkeling. Dit moet gebeuren op een zo correct mogelijke manier.

Zonder in technische details te treden, kan men stellen dat als uitgangspunt de correcte toepassing van dit decreet voor het jaar 1996 geldt. Om storende onrechtvaardigheden die hierdoor ontstaan te remediëren, worden erkenningsvoorwaarden en subsidiëringnormen anders bepaald. Ook een systeem om door de regelgeving gedupeerde instellingen te laten genieten van meer middelen in de sector, werd aangenomen.

Het voorstel van decreet blijft een tijdelijke ingreep en moet duidelijk worden gezien als een aanzet om te werken aan nieuwe regelgeving met expliciete aandacht voor de inhoudelijke taakafbakening en de kwaliteitsontwikkeling.

Ik beëindig mijn relaas zoals de heer Lauwers en spreek mijn dank uit ten overstaan van alle fracties die aan de inhoudelijke discussie hebben deelgenomen en die door hun medewerking de nodige impuls hebben gegeven opdat de bevoegde minister zijn toezegging bij voorgaande begrotingsbespreking zou kunnen waarmaken, namelijk de inzet van meer middelen voor de uitvoering van deze decreten.

Deze consensus, als gevolg van een correcte toepassing van de overlegdemocratie, met respect voor de eigen rol van regering, meerderheidsfracties en oppositiefracties, haalt de pers niet. Het is echter met het oog op alle negatieve berichtgeving ook voor mij, die op meerdere domeinen begaan is met wat men NPC noemt, één van die strohalmen waaraan men zich eventjes kan vasthouden om te blijven geloven en hopen in het werken aan een verfijning van onze democratie. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, mijn betoog zal kort zijn. Zowel de heer Lauwers als mevrouw Van Hecke waren zeer volledig in het overlopen van het verslag, in het schetsen van de historiek van dit initiatief. Ook hun per-

Keulen

soonlijke beschouwingen bij dit decreet kan ik alleen maar onderschrijven. We hebben dit initiatief unaniem goedgekeurd in de commissie en uiteraard zal de VLD dat ook doen in de plenaire vergadering. Met dit initiatief wordt een periode van onrust en financiële perikelen afgesloten. Het principe van *pax sunt servanta* wordt hiermee weer eer gedaan.

De twee voorgaande sprekers hebben verwezen naar de commentaar van de Raad van State. Eng partijpolitiek bekeken, zou het voor de oppositie leuk zijn om te citeren uit de verslagen van dit administratief rechtscollege, zeker eentje met de allures van de Raad van State. Mevrouw Van Hecke, men ging zelfs verder in dat verslag. Men sprak van daden van onbehoorlijk bestuur. De Raad van State had bedenkingen bij het feit dat de overheid er niet in slaagde decreten die amper twee jaar geleden unaniem werden goedgekeurd financieel voor 100 percent te honoreren. De geschonden principes worden vandaag hersteld met dit decreet.

Deze regeling mag geen eindpunt zijn. We weten allemaal dat problemen van financiële aard morgen opnieuw kunnen opduiken. De grondslag van de decreten is immers kwantitatief van aard. Als er morgen nieuwe initiatieven worden goedgekeurd, kunnen we overmorgen opnieuw met financiële tekorten worden geconfronteerd. Daarom ben ik zeer blij met het gesprek dat minister Martens heeft gepland als voorbereiding op een nieuw decreet om de zaken in deze sector te regelen. Hij heeft ruimte beloofd voor de inbreng van het parlement. We zullen hem aan die toezegging houden. Ik hoop dat er in de toekomst ook oog en oor zal zijn voor het kwalitatieve aspect. Ik weet hoe moeilijk dat te meten is. Hoe moet men kwaliteit kwantitatief omschrijven? Met de ingesteldheid van de commissieleden kunnen we deze uitdaging onbevreesd tegemoet treden. Mevrouw Van Hecke, u kunt deze namiddag op de steun van de VLD rekenen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Vandebussche heeft het woord.

De heer Michiel Vandebussche (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, het geeft een aangenaam gevoel eensgezind te kunnen praten over een decreet dat heel wat stof deed opwaaien. De decreetgever is erin geslaagd tot een consensus te komen op de weg naar een meer fundamentele benadering van

het volksontwikkelingswerk. Die benadering is de wens van de minister en van de commissieleden. We zullen daar de komende maanden, misschien zelfs jaren, moeten aan werken in overleg met de sector.

Het is inderdaad zo dat de maatschappelijke relevantie van het volksontwikkelingswerk bij heel wat mensen vragen oproept. De legitimiteit van dit werk is onvoldoende gekend. Een aantal mensen geloven echter beziel in het feit dat cultuur de basis is van de democratie. Ze vinden dat culturele werking in zijn grote verscheidenheid, maar ook in het zeer intensieve werk van volksontwikkeling zowel in instellingen, verenigingen of diensten, op de steun van de overheid kan en moet rekenen. Dat is een van de uitgangspunten van onze verantwoordelijkheid.

Voordat dit decreet via een aanpassing ingeschreven werd in de begrotingscontrole, leidde het resultaat ervan tot ongeloofwaardigheid. Wanneer men decreten unaniem goedkeurt in het parlement, moeten die ook worden bekrachtigd door de regering. Daardoor neemt de regering de verantwoordelijkheid tot uitvoering. In die zin is het ongepast als men die bekrachtiging door de regering als een formaliteit beschouwt en er geen rekening mee wordt gehouden inzake het opstellen van de begroting. Dat is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de regering.

Onze fractie heeft gezegd dat ze dit voorstel van decreet niet wenste te ondertekenen, zolang er geen garantie werd aangereikt vanwege de regering inzake de uitvoering. We wilden de garantie dat er voldoende middelen zouden zijn, om dat waarover het parlement had gestemd, waar te maken op het terrein.

Het is door een parlementair-technische complicatie dat naast de indienster en een paar collega's uit haar fractie, niet de namen staan van leden van onze fractie en van drie oppositiefracties. Indien het parlementair-technisch had gekund, was het wel zo geweest. Dat wil ik hier omwille van het politieke belang even onderstrepen.

Ik sluit me verder volledig aan bij de prima betogen van de drie vorige sprekers. Ik neem aan dat dit ook voor degene die me zal opvolgen op het spreekgestoelte het geval zal zijn. De goedkeuring van het decreet is een uitermate positieve zaak voor de rust in de sector en voor de maatschappelijke relevantie. Er bestaat een gezamenlijke wil – over de fractiegrenzen heen – om met de instellingen, verenigingen en diensten uit het volksontwikkelings-

Vandenbussche

kelingswerk verder te werken aan een opbouw, die hen inhoudelijk meer kansen biedt.

Indien die 120 miljoen frank en de 80 miljoen frank daarvan voor de instellingen, er niet was gekomen, dan hadden we met een enorm sociaal passief van afdankingen gezeten. Die verantwoordelijkheid mochten we echter niet nemen en dat gevaar is nu verdwenen met dit decreet. Onze fractie heeft haar bijdrage daartoe graag geleverd. Hopelijk wordt het een goede zaak voor het werkveld.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik betreur het persoonlijk dat minister Martens niet aanwezig is. Bij de laatste stemming inzake volksontwikkeling hebben we in de commissie tegengestemd. Minister Martens heeft me toen gevraagd of het Vlaams Blok tegen volksontwikkeling is. Op zo een vraag kan men niet met ja of neen antwoorden. We hebben hierover heel wat te zeggen. Ook over het systeem waarmee hier aan volksontwikkeling wordt gedaan. Ik had inderdaad meer nodig dan een stupide neen-stem, het enige middel van de oppositie. Een neen-stem is te beknopt om een gedachte uit te drukken.

In de Verenigde Staten, een grote democratie, spreekt men van een dissident opinie. Dat past men toe in het hoogste gerechtshof. Als men daar een beslissing neemt die de hele Amerikaanse samenleving aangaat, wordt de opinie van de tegenstemmers genoteerd. Meestal zitten daar heel vooruitstrevende opinies bij. Er bestaan veel boeken over deze dissident opinions. Ze zijn vaak de nieuwe leidraad van de Amerikaanse samenleving. Ik wil hiermee niet beweren dat ik een baanbrekende afwijkende opinie wil geven, maar toch heb ik enkele fundamentele opmerkingen.

Ik had gehoopt dat de hele volksontwikkeling zoals die in 1995 werd voorgesteld, in 1997 grondig zou worden aangepast. Ze is eigenlijk de veruitwending van een zeer oude politieke cultuur. Ik wil hier niet vitten door te stellen dat een niet-zo-vreemde partij als de Volksunie blijkbaar een octrooi heeft op het Vlaams-nationalisme. Ik weet niet waar ze die gedeponerd heeft. Ze worden in elk geval wel vertroeteld door het systeem.

Hier zit het eerste grote punt van kritiek op het goedkeuren van kredieten voor volksontwikkeling. In 1995 is dit gebleken en nu is dat een verworven-

heid. In 1997 is de hoop die gerezen was na 1995, ijdel gebleken. Het eerste grote principe van president Nixon was het aanvaarden van het bestaan van de silent majority. Die is van enorm belang in deze aangelegenheid. Ik heb al deze verenigingen, inrichtingen en diensten bestudeerd. De grote kwaal van dit systeem is dat de silent majority niet wordt bereikt.

De term volksontwikkeling ligt ons niet erg. Ze verwijst een beetje naar de jaren '30. Ze lijkt op een term uit het interbellum. We spreken liever over individuele ontwikkeling, menselijke ontwikkeling. Wat uw opinie ook is, u moet toegeven dat de overgrote meerderheid van de individueel naar meer beschaving zoekende Vlamingen niet bereikt wordt door uw leger aan organismen. Zonder het onmiddellijk te kunnen bewijzen, ben ik ervan overtuigd dat die verenigingen enorm overlappend zijn.

Ik wil geen polemieken aangaan over socialistische, christelijke of liberale verenigingen. Toch is het duidelijk dat de meeste van die inrichtingen partijgebonden zijn. Ik wil niet op de deur kloppen omdat wij er niet bij zijn. Daar gaat het niet om. Ik geef hier enkele onweerlegbare voorbeelden. Eigenlijk gaat het niet om grote bedragen. De volksontwikkeling in Vlaanderen is er niet goed aan toe. Het – met de CVP verbonden – Davidsfonds krijgt 17 miljoen frank. Dit is uitgerekend tot op de laatste frank in verhouding tot haar parlementaire aanwezigheid. Het liberale Willemsfonds krijgt 7 miljoen frank en dat geeft mijns inziens interessantere boeken uit dan het Davidsfonds.

De voorzitter : De heer Lauwers heeft het woord.

De heer Herman Lauwers : Ik wil u toch even onderbreken. U hebt het over een ander decreet.

Als er één van de drie decreten waarop uw kritiek – die gedeeltelijk terecht is voor andere decreten – niet van toepassing is, dan is het op dit decreet. Als er één decreet is dat niet partijpolitiek is opgedeeld, dan is het dit decreet. Wat de andere decreten betreft moet er een onderscheid worden gemaakt. Zeker ledenverenigingen zijn per definitie een sociaal-cultureel veld, dat verbonden is aan een aantal opvattingen. Die opvattingen hoeven niet altijd samen te vallen met partijpolitieke indelingen. Ik ben het daarover met u eens.

Voor het decreet waar het vandaag over gaat geldt dat nu net niet. Het is één van de meest pluralistische sectoren van het middenveld.

De heer Emiel Verrijken : Dat verandert niets aan het feit dat ik alleen kan oordelen over repartities die hebben plaatsgehad, en dat er nu bijkredieten zijn. Dat is trouwens een tweede aspect, waar ik zo meteen toe zal komen. Hoe zou het systeem anders kunnen zijn dan dat alles vasthangt aan partijpolitiek ? Ik wil hierover nog even uitweiden, want u komt er goed uit.

Men wordt nogal vertroeteld als men pro-Belgisch is. Het Rodenbachfonds krijgt vier miljoen frank. Ik vind dat onrechtvaardig tegenover het Vermeylenfonds. Zij vertegenwoordigen een bredere strook en krijgen vijf miljoen meer. Al die miljoenen, daar dromen wij van. Het gaat over zeventien, zeven, vijf en vier. Het lijkt op een samenstelling van de Vlaamse regering. We gaan dat niet bekritisseren.

Ik heb maar één stelling. Ik moet teruggaan naar 1995, want ik ga de toekomst niet voorspellen, al kan ik dat wel. De anderhalf miljoen frank voor het verenigd Europa is schandalig laag. De Europese gedachte is ons allemaal lief, en ze is in het bijzonder mijn partij lief. Zelfs in mijn niet-parlementaire loopbaan was ze het doel van mijn leven.

Er werd in 1997 ook geen deur opengegooid om de Europese gedachte een meerwaarde te geven. De volksonwikkeling – ik gebruik even uw woordenschat – evenals de individuele ontwikkeling moeten hun plaats krijgen. Als men het terecht heeft over het kapitalistische Europa, dan is de grote kwaal daarvan dat men niet genoeg de aanvaardbaarheid en de culturele beladenheid van Europa uiteenzet. Ik wil niet zeggen wat goed is of niet goed – al die vrijzinnigen, katholieken of liberalen, alles is echter min of meer partijgebonden in de culturele kring. Ze overlappen elkaar ook, en hier raakt men de Vlaamse enkeling niet. Het Europa van de technocraten en de Euro komen er toch. De enige manier om het individu de waarde van Europa te laten begrijpen is inderdaad de ontwikkeling ten aanzien van de enkeling.

Dat is nu typisch van deze tijd, de mens is meer en meer eenzaam niettegenstaande de reusachtige ontwikkelingen van de communicatie. Ik ga daar niet over uitweiden. Het is een gekend fenomeen : eenzaam zijn zonder alleen te zijn. Vroeger was de mens lid van vele verenigingen, daarvoor nog was hij lid van godsdiensten of antigodsdiensten. De kerken zitten niet meer overvol, de mens zit voor zijn computer. Het is een stom beeld, maar dat is de toekomst.

Er is ooit één grote uitvinding geweest die de hele wereld heeft veranderd, en dat is de boekdrukkunst. Het is slechts een kleine wetenschap : men plaats loden lettertjes naast elkaar. Alle mensen de mogelijkheid geven om de bijbel te lezen heeft tot het protestantisme geleid, tot de Renaissance tot en met de brandstapels. Driehonderd jaar lang is Europa verscheurd geweest, er werd vermoord omdat er een paar loden lettertjes naast elkaar werden gezet. Nu is er echter Internet. De mens zit eenzaam voor zijn beeldscherm, maar is natuurlijk wel met de wereld verbonden.

De goede ideeën krijgen geen kans met dit soort van decreten. Men maakt er zich hier al te gemakkelijk van af : Davidsfonds, Willemsfonds, enzovoort. Dit ligt in de lijn van een oude politieke cultuur. Men moet dringend proberen om de Vlaamse enkeling te bereiken, in zijn partijloosheid of in zijn eenzaamheid. Ik gebruik de term eenzaamheid natuurlijk niet in zijn pathologische betekenis. De zoekende mens, trachtend naar ontwikkeling, wordt in Vlaanderen niet geholpen.

Deze zoekende mens is een individualist. Eigenlijk leven er in Vlaanderen zes miljoen individualisten. Einstein heeft terecht gezegd dat men geen hersens moet hebben om achter een vlag aan te lopen in een fanfare bij een manifestatie. Hiervoor moet men alleen over ruggenmerg beschikken. Zo zijn wij natuurlijk niet : wij zijn zoekende mensen. De Belgische staat heeft ons slecht behandeld, en behandelt ons nog altijd slecht. Uit de zoekende ontwikkeling van de Vlaming moet zijn partijloosheid blijken.

Ik kom nu specifiek terug op de wijziging van dit decreet. Ik vind het onzinnelijk dat u op deze manier de samenleving verstart tot het jaar 2001. In artikel 30 staat dat er tot 2001 geen nieuwe verenigingen worden toegelaten. En denk niet dat we aan de deur staan te trappelen : dit is geen broodraaid.

Mevrouw Mieke Van Hecke : In de tekst gaat het over instellingen, niet over verenigingen.

De heer Emiel Verrijken : Ik heb me inderdaad versproken. Het gaat over instellingen. Dit doet echter niets af aan de kern van mijn betoog. Ik blijf dit verkeerd vinden.

De helft van de nieuwe producten die in het jaar 2000 op de markt zullen zijn, staan nu nog niet op punt. Dit staat in alle economische tijdschriften te lezen. Als er een mobiele samenleving is, dan is het deze wel. Dat is niet meer dan normaal met de huidige technologische ontwikkeling. De god van de

Verrijken

joden deed dat uiteraard wel. De joden waren dan ook zeer intiem met hun god. Hij heeft bij een veldslag de zon stilgezet om ervoor te zorgen dat de joden de veldslag wonnen. In die tijd vocht men namelijk alleen overdag. De god van de joden deed dat uiteraard ook alleen bij zeer uitzonderlijke omstandigheden. Met dit decreet wordt de zon van Vlaanderen stilgezet tot het jaar 2001 : er mag geen nieuwe instelling komen. *(Opmerking van mevrouw Mieke Van Hecke)*

Ik bedoelde uiteraard instelling in de plaats van inrichting. Ik vind het hoe dan ook verkeerd om een verstarring te veroorzaken. Dat ligt trouwens in de lijn van de partijgebonden inrichtingen die hier worden aanvaard. Ik kan niet over de toekomst spreken, maar die lijst bestaat wel degelijk.

Er is niets zo gezellig als de vergaderingen van de commissie voor Cultuur. Ik ervaar daar telkens een sterk gevoel van welbehagen. Daarvoor ben ik de collega's ook zeer dankbaar. Ik heb echter wel gemerkt dat er enige koortsigheid heerste op de dag dat het bedrag van 120 miljoen frank er via een blijde boodschap is bijgekomen. De zitting werd toen geschorst. De collega's van de commissie voor Cultuur weten wat voor een zeldzame gebeurtenis dat is. Men heeft dan in de gangen op een geanimeerde wijze voortgepraat. De gesprekken verstomden wel telkens ik in de buurt kwam. Ik ben dan ook niet lang in de buurt gebleven.

Het ging uiteraard om het verdelen van de koek. Dat heeft een tijdje geduurd. Ook de Volksunie werd bij de gesprekken betrokken. Het was overduidelijk dat het geijkte systeem weer aan het werk was.

Dat is ook wel positief. Ik heb niets tegen het Willemfonds. Het heeft in de negentiende en twintigste eeuw baanbrekend werk verricht. Het Vermeylenfonds zelfs nog meer. Ik vind het wel betreurenswaardig dat men het gezegde van de heer Vermeylen – Vlaming zijn om Europeeër te worden – hier op een lamentabele manier heeft weggestemd. Men geeft geld aan het Vermeylenfonds. Maar uiterst links heeft gezegd dat men Vermeylens ideeën niet aan kinderen van twaalf jaar moet leren.

De voorzitter : Mijnheer Verrijken, voor de mensen die dit verslag lezen, zeg ik nogmaals dat u het over een ander decreet hebt.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer de voorzitter, ik heb het over de wijziging van het decreet.

De voorzitter : Dat is een misverstand. Wie de Handelingen leest, moet dit weten.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer de voorzitter, ik kan uw opinie niet delen. Ik spreek inderdaad over het voorstel van decreet van mevrouw Van Hecke dat hier vandaag in bespreking is.

Het spijt me enorm, maar er is een verstarring tot 2001. Ik citeer : nieuwe instellingen kunnen ten vroegste erkend worden met ingang van 1 januari 2001. Einde citaat. In 2001 zal de situatie op gebied van ontwikkeling, cultuur en technologie verschillen van die van vandaag. We vinden dit symbool verkeerd.

Ik zou enkele voorbeelden willen geven.

De voorzitter : Mijnheer Verrijken, uw spreektijd is wel om.

De heer Emiel Verrijken : Ik ga me enorm beperken. Anders zou ik inderdaad de eenzaamheid van de mens die buiten al die verenigingen en instellingen valt, langer aan bod laten komen.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op het terrein van de volksontwikkeling is de bibliotheek van doorslaggevend belang. Daar voelt een zich ontwikkelende Vlaming zich thuis. Alleen daar vindt de zoekende mens. Dit geldt ook voor de computerwetenschap, die in feite andere middelen aanreikt voor hetzelfde doel. Als men dan toch spreekt over volksontwikkeling, dan zou men het moeten hebben over uitbreiding, toegankelijkheid en het verlagen van de drempel van bibliotheken.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Dat is een ander decreet.

De heer Emiel Verrijken : Ik weet dat het een ander decreet is, maar het gaat over volksontwikkeling. Deze volksontwikkeling gebeurt voor negentienden nog altijd in bibliotheken, en die worden slecht behandeld.

Ik wil een ander voorbeeld geven. Ik weet dat het eveneens buiten dit decreet valt. Al jaren ijveren wij in de gemeenteraad van Antwerpen en in de commissie van Cultuur voor gratis operatickets voor jongeren en – waarom ook niet – voor ouderen. Men zou die bijvoorbeeld kunnen geven als prijs in het onderwijs. De jeugd moet toch niet altijd boeken krijgen die de nieuwe cultuur propa-

Verrijken

geren. Kijk maar eens wat kinderen van zes of zeven jaar cadeau krijgen.

Men kan me misschien verwijten dat ik nogal veel tentoonstellingen aan bod breng. En minister Martens verwijt dat de Vlamingen er weer niet bij zijn. Maar dit is iets wat kan worden hersteld. Op dit ogenblik is er de ongelooflijke tentoonstelling Brugge-Novgorod, over de economische en culturele weg van Vlaanderen naar Novgorod. Deze tentoonstelling loopt op dit ogenblik in Essen en gaat daarna naar Novgorod. In de lijn van de volksontwikkeling zou die wel naar Brugge mogen komen. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Toen de heer Verrijken de tribune betrad, waren heel wat leden van de commissie Cultuur benieuwd naar wat zijn fractie over deze thematiek te zeggen had. In de verslagen zal men immers zien dat hij hieromtrent nooit het woord heeft genomen. Na zijn uiteenzetting denk ik dat dit begrijpelijk is. Volkontwikkelingswerk wil, op de manier waarop ze in de decreten is ingeschreven, een maatschappelijk netwerk uitwerken en instandhouden opdat mensen juist niet alleen zouden blijven. Indien de heer Verrijken dit niet inziet, dan is het beter dat we met andere partijen de discussie verder zetten.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, heren ministers, collega's, mijn interventie zal aansluiten bij die van de eerste vier sprekers. De minister heeft beloofd dat we ons binnenkort zullen kunnen bezighouden met de mission statement van het sociaal-cultureel werk. Dat beloven boeiende debatten te worden, waar ik me nu al op verheug.

Eigenlijk zou er vandaag champagne moeten worden geschonken om een kater weg te spoelen : een kater van twee jaar terechte onvrede binnen de sector. Aan briefschrijvers kunnen we al jaren alleen maar antwoorden dat ze gelijk hebben en dat de overheid op een ongeoorloofde manier met hen omspringt. Een kater dus van niet gehouden beloften. Laten we dus champagne drinken om dit decreet te vieren.

Zonder de verdienste van het decreet te minimaliseren wil ik toch enig voorbehoud maken : dit

decreet heeft maar zin, zoals de heer Vandebuschsche het daarnet al zei, als het gekoppeld wordt aan de begrotingsaanpassing die heel binnenkort door dit parlement zal worden goedgekeurd. Samen kunnen ze de champagne verantwoorden.

Toch wil ik hier ook geen halleluja laten weerklinken. Zonder kleinzerig te doen, moeten we toch beseffen dat de oorspronkelijke decreten van april 1995 niet voor 100 percent worden uitgevoerd. Ik wil ook niet extremistisch op een integrale uitvoering aandringen, er is immers een grote inhaalbeweging gedaan.

Er is nog een tweede domper op de euforie. Aan de voorbereiding van die decreten van 1995 heb ik niet deelgenomen, aangezien ik nog niet verkozen was. Toen werd er zeer ruim overleg gepleegd binnen de sector, binnen het parlement en tussen de sector en de overheid. Nu al moeten we al dat werk overdoen, want er moet een nieuw decreet komen dat het sociaal-cultureel werk, de volksontwikkeling, op een omvattende, beheersbare en toekomstgerichte manier regelt.

De derde reden waarom een halleluja niet op zijn plaats is, is dat we moeten beseffen dat met dit decreet en de financiële invulling ervan de onvrede binnen de sector niet helemaal zal wegebben. Voor de sector zijn het jaren geweest van zeuren bij de overheid, jaren van wrikken aan sociale wantoestanden, jaren van gedwongen ontslagen. Dat spoel je niet in een handomdraai weg.

Geen halleluja dus, al geef ik graag toe dat met dit decreet behoorlijk wat werd bereikt. Gisteren hebben mensen van de meerderheid zich verontschuldigd omdat ze diegenen die het decreet-Swennen inhoudelijk hadden gesteund, moesten teleurstellen. Ze kunnen gerust zijn, onze koers zal niet veranderen : alle parlementaire en regeringsinitiatieven worden door onze fractie inhoudelijk geëvalueerd. Ook dit decreet werd inhoudelijk onderzocht. We zullen het met overtuiging goedkeuren en ook het betreffende onderdeel van de begroting zullen we onderschrijven. (*Applaus bij AGALEV, de SP, de CVP en de VU*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van

Voorzitter

decreet van mevrouw Van Hecke c.s. houdende wijziging van het decreet van 19 april 1995 houdende een subsidieregeling voor instellingen voor volksontwikkeling.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Aan artikel 20, eerste lid, van het decreet van 19 april 1995 houdende een subsidieregeling voor instellingen voor volksontwikkelingswerk wordt de volgende zin toegevoegd :

"Tot en met het werkingsjaar 2000 worden geen personeelsuitbreidingen toegestaan."

– *Aangenomen.*

Artikel 3

Artikel 24 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 24

§ 1. De erkende instelling ontvangt jaarlijks minstens een subsidie die gelijk is aan het subsidiebedrag dat aan de instelling, op basis van de gesubsidieerde werking en de gesubsidieerde personeelsbezettingen voor het werkjaar 1996 bij toereikend krediet zou zijn toegekend overeenkomstig dit decreet.

§ 2. Rekening houdend met de werkelijk uitgekeerde subsidies voor het voorgaande werkingsjaar kan, in afwijking van de urennorm vermeld in de artikelen 6, 2°, en 9, §2, 1°, van dit decreet, per erkende instelling een jaarlijkse lagere werkingsnorm worden vastgesteld,

uitgedrukt in uren, met bijhorende overeenkomstige subsidiabele personeelsfuncties.

§ 3. Het verschil tussen het beschikbare krediet voor 1997 en het uitgekeerde subsidiebedrag voor 1997 op basis van § 1, wordt prioritair en evenredig besteed aan de instellingen zoals bedoeld in § 2.

§ 4. Het totale beschikbare krediet van programma 45.2, basisallocatie 33.02 van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap is tot en met het werkingsjaar 2000 gelijk aan het krediet dat toegekend werd in 1997.

Het krediet voor het begrotingsjaar 1997 wordt vastgesteld op 581,8 miljoen frank, exclusief provisioneel krediet. Dit krediet wordt vanaf 1 januari 1997 gekoppeld aan het prijsindexcijfer dat berekend en benoemd wordt voor de toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 24 december 1993 ter uitvoering van de wet van 6 januari 1989 tot vrijwaring van het concurrentievermogen. Voor de werkingsmiddelen bestemd voor de eigen werking of voor de werking van derden wordt dit prijsindexcijfer beperkt tot 75 percent, tenzij een ander percentage wordt bepaald door de Vlaamse regering.

§ 5. Voor iedere instelling is, bij een minimaal gelijke werking, tot en met het werkingsjaar 2000, het subsidiebedrag van het werkingsjaar 1996 zoals bedoeld in § 1, gewaarborgd."

– *Aangenomen.*

Artikel 4

Artikel 30 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 december 1996, wordt vervangen door wat volgt :

"Artikel 30

Nieuwe instellingen kunnen ten vroegste erkend worden met ingang van 1 januari 2001."

– *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 5

De artikelen 6, 3°, en 9, §2, 3°, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 22 december 1995, worden opgeheven.

– *Aangenomen.*

Artikel 6

Dit decreet heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1997.

– *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

MOTIE VAN ORDE**Voorstel tot aanvulling van de agenda**

De voorzitter : Dames en heren, bij toepassing van artikel 44 van ons Reglement heeft de heer De Roo het woord gevraagd voor een aanvulling van de agenda.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, ik zou willen vragen om de aanstelling van effectieve en plaatsvervangende beheerders aan de Rijksuniversiteit van Gent aan de agenda toe te voegen.

De voorzitter : Is iedereen het daarmee eens ? (*Instemming*)

Dan zal de agenda met dit punt worden aangevuld.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis c.s. betreffende het stimuleren van het overheidspersoneel in ruime zin om**meer gebruik te maken van de fiets voor het woon-werkverkeer**

– 124 (1995-1996) – Nrs. 1 tot 4

Bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van resolutie van mevrouw Verwimp-Sillis c.s. betreffende het stimuleren van het overheidspersoneel in ruime zin om meer gebruik te maken van de fiets voor het woon-werkverkeer dat luidt als volgt :

Het Vlaams Parlement,

- overwegende dat het aantal afgelegde autokilometers kan worden verminderd door het gebruik van de fiets te stimuleren voor het woon-werkverkeer ;
- overwegende dat dit gezond is voor mens en milieu en leidt tot belangrijke besparingen voor individu, gemeenschap en de volgende generaties ;
- vraagt de Vlaamse regering
 - 1° een samenhangend plan te ontwikkelen om het gebruik van de fiets voor het woon-werkverkeer door overheidspersoneel en leerkrachten te stimuleren, meer bepaald voor een afstand van ongeveer 10 km en voor voor- en natransport bij het openbaar vervoer.
 - 2° in het kader van de mobiliteitsconvenanten samen met de gemeenschapsbesturen in versneld tempo voorzieningen te treffen die dit fietsgebruik bevorderen zoals fietsroutes en fietspaden, fietssluisen en fietsstallingen.
 - 3° financiële stimulansen uit te werken om meer ambtenaren en leerkrachten op de fiets te krijgen voor hun rit naar het werk.
 - 4° bij de federale overheid maatregelen te bepleiten die het gebruik van de fiets voor het woon-werkverkeer aanmoedigen zoals het belastingsvrij maken van financiële stimulansen voor het fietsgebruik voor het woon-werkverkeer, de uniforme registratie van fietsen, het instellen van fietsinformatiepunten (FIP), het aanpassen van het beheerscontract met de NMBS zodat begeleid fietsvervoer mogelijk blijft en goedkoper wordt, en het stimuleren en versneld doorvoeren van het zone-30-beleid.

Voorzitter

De bespreking is geopend.

De heer Dumez, verslaggever, heeft het woord.

De heer Paul Dumez, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer besprak op 2 oktober 1996 en 21 mei 1997 het voorstel van resolutie van mevrouw Verwimp-Sillis c.s. betreffende het stimuleren van het overheids-personeel in ruime zin om meer gebruik te maken van de fiets voor het woon-werkverkeer.

De aanleiding tot dit voorstel van resolutie, aldus de indieners, is de enorme toename van de automobiliteit en de congesties die daar het gevolg van zijn. De indieners erkennen dat het probleem enkel door een algemene aanpak kan worden opgelost. Maar ze willen met dit voorstel van resolutie alvast de aandacht vestigen op een deelaspect daarvan, namelijk het stimuleren van het gebruik van de fiets in het woon-werkverkeer. Die stimulators houdt in dat aan het gebruik van de fiets bepaalde voordelen worden verbonden, zodat de gebruikers er belang bij hebben om met de fiets naar het werk te gaan. De resolutie stelt voor om in eerste instantie vooral het overheids-personeel daartoe te stimuleren, enerzijds omdat dit een voor de overheid gemakkelijk bereikbaar publiek is, en anderzijds omdat de overheid in deze een voorbeeldfunctie dient te vervullen.

Het voorstel beperkt zich bovendien tot het woon-werkverkeer, omdat het hier regelmatige verplaatsingen betreft, via een vaste route, die in veel gevallen relatief kort zijn. Wat de langere verplaatsingen betreft, wordt er in het voorstel voor gepleit om de mogelijkheid om de fiets mee te nemen op de trein eenvoudiger en goedkoper te maken. Het beheerscontract van de NMBS moet in die zin worden aangepast.

Mevrouw Verwimp hield vervolgens een meer algemeen pleidooi voor het stimuleren van het fietsverkeer. Minister Baldewijns heeft nadien enige toelichting gebracht. Hij heeft uiteengezet welke maatregelen de Vlaamse regering reeds heeft genomen in de lijn van dit voorstel van resolutie. De minister heeft er ook op gewezen dat dit voorstel zich in belangrijke mate op het terrein van de federale bevoegdheden begeeft, en dat hij als Vlaams minister enkel de mogelijkheid heeft om deze materies te agenderen op het interministerieel comité voor het Verkeer.

Uiteenzettingen van de heren Tobback, Beysen, Penris en mezelf hebben tot enkele amendementen geleid, die in wezen niet meer dan tekstverbeteringen zijn. Die amendementen werden alle met tien stemmen voor bij twee onthoudingen goedgekeurd. In de verbeterde tekst van de resolutie wordt aan de Vlaamse regering het volgende gevraagd. Ten eerste : er moet een samenhangend plan worden ontwikkeld om het gebruik van de fiets voor het woon-werkverkeer van overheids-personeel en leerkrachten te stimuleren. Dat zou meer bepaald moeten gebeuren voor afstanden tot ongeveer tien kilometer, en voor het voor- en natransport bij het openbaar vervoer.

Ten tweede : in het kader van de mobiliteitsconvenants moeten, in samenwerking met de gemeentebesturen, in versneld tempo maatregelen worden getroffen die het fietsgebruik bevorderen. We denken dan aan fietsroutes en -paden, fietssluizen en fietsstallingen. Ten derde : er moeten financiële stimuli komen om meer ambtenaren en leerkrachten op de fiets te krijgen voor hun rit naar het werk. En ten vierde : bij de federale overheid moeten maatregelen worden bepleit die het gebruik van de fiets voor het woon-werkverkeer aanmoedigen. Ik denk dan aan maatregelen zoals : het belastingvrij maken van die financiële stimuli ; de uniforme registratie van fietsen ; het oprichten van fietsinformatiepunten ; het aanpassen van het beheerscontract met de NMBS zodat het fietsverkeer mogelijk blijft en goedkoper wordt ; en ten slotte het stimuleren en het versneld doorvoeren van het zone-30-beleid.

Tot zover dit verslag. Namens onze fractie kan ik u bevestigen dat we deze resolutie zullen goedkeuren (*Applaus bij de CVP, de VU en AGALEV*)

De voorzitter : Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, fietsen is prettig, gezond en goedkoop voor het individu en voor de maatschappij. Fietsen kan soepel gebeuren, het is betrouwbaar en milieuvriendelijk. Bovendien betekent de fiets een deel van de oplossing van het mobiliteitsprobleem. De helft van de verplaatsingen gebeuren immers over een relatief korte afstand. Een groot deel van deze verplaatsingen gebeuren van huis naar het werk en omgekeerd, rechtstreeks of eventueel als voor- en natransport bij trein of bus. De bedoeling van deze resolutie is aan de regering te vragen om voor het overheids-personeel, namelijk de loon- en weddetrekkenden uit de openbare diensten, stimulansen uit te werken waardoor de fiets voor een afstand tot ongeveer 10 kilometer aantrekkelijker wordt.

Verwimp-Sillis

Met aantrekkelijk bedoelen we dat de fietser bij zijn aankomst moet kunnen beschikken over een ruimte om zich te verfrissen. Hij moet gebruik kunnen maken van overdekte en veilige fietsstallingen. Maar essentieel is dat er veilige en comfortabele fietspaden beschikbaar zijn, en indien mogelijk zelfs fietsroutes die gescheiden liggen van de auto-wegen.

De fiets is goedkoop maar hij is niet gratis. Daarom hebben we in ons voorstel voorzien in een luik om een onkosten- of kilometervergoeding of een andere financiële stimulans toe te kennen aan de personeelsleden die met de fiets naar het werk gaan. Deze vergoeding zal nog interessanter zijn wanneer ze wordt vrijgesteld van belasting. Dit was tot nu toe niet het geval. Het betreft een federale bevoegdheid. Maar ik heb hierover goed nieuws, mijnheer de minister. U kunt zich niet meer verschuilen achter die federale bevoegdheid. We hebben namelijk gezorgd voor een perfecte timing. Op donderdag 12 juni stemmen onze collega's in het federale parlement over een wetsvoorstel hierover. Het wetsvoorstel werd ingediend door 7 volksvertegenwoordigers waaronder de heer Hugo Van Dienderen. Het werd in het federale parlement gepromoot door onze kampioen terzake, Eddy Merckx. Dit vergemakkelijkt dus uw opdracht om het laatste deel van de resolutie te bepleiten bij de federale regering. Dat impliceert natuurlijk dat u de uitdaging moet aannemen. U kiest voor een vergoeding en de federale regering maakt die vergoeding voor de gebruiker belastingvrij.

De commissie heeft deze resolutie twee keer grondig besproken en ze ten slotte goedgekeurd. Ik wil de mede-indieners en de collega's die hebben deelgenomen aan de discussie bedanken voor hun positieve inbreng. Ik reken er uiteraard op dat alle collega's deze namiddag de resolutie zullen goedkeuren.

Ik wil er eveneens op wijzen dat deze resolutie niet vrijblijvend is. Er moeten vergoedingen betaald worden aan leraren, ambtenaren van het gewest en van de lagere besturen. Voor fietspaden en fietsroutes beschikt de bevoegde minister samen met de gemeentebesturen over de mobiliteitsconventanten waarvoor eventueel in een extra bedrag moet worden voorzien. We rekenen erop dat de bedragen voor de verwezenlijking van deze resolutie terug te vinden zijn in de begroting van 1998 van alle betrokken departementen. In ruil hiervoor beloven we u een besparing op de externe kosten

van het autogebruik. Voor het woon-werkverkeer worden deze geschat op 40,6 miljard frank.

Die kosten worden veroorzaakt door ongevallen, lawaai, ziekmakende luchtverontreiniging, het vergroten van het broeikas-effect, ruimtebeslag, uitputting van grondstoffen en olievoorraden, wrakken, politie, verkeersbegeleiding, wegen en het onderhoud van de wegen. Wij garanderen eveneens besparingen in de gezondheidssector, want een van de belangrijkste kwalen van onze tijd is het gebrek aan beweging.

Het woon-werkverkeer enerzijds en het overheids-personeel anderzijds zijn slechts deelaspecten van een groter geheel. Dit geheel noemen we een Totaalplan Fiets. In verschillende fora wordt aan dit totaalplan gewerkt. We beloven u dat we in de toekomst met andere parlementaire initiatieven over de fiets zullen komen. We geloven immers in de fiets : niet als vervangmiddel voor de auto, maar wel als het ideale alternatief – samen met het gemeenschappelijk vervoer – voor zeer veel individuele autoritten. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, onze fractie wenst dit initiatief van mevrouw Verwimp duidelijk te ondersteunen.

Daar zijn twee redenen voor. Eerst en vooral zijn we het inhoudelijk eens met haar resolutie. Voorts steunen we dit voorstel van resolutie omwille van de geloofwaardigheid van mevrouw Verwimp zelf in deze zaak. Mevrouw Verwimp, ik spreek vol lof over u omdat u zelf een voorbeeldfunctie vervult. U bent met name een van de weinige parlementsleden die met de fiets naar het parlement komt. Ikzelf ben ook een fietser, maar niet, zoals u, een woon-werkfietser : ik ben eerder een sportief-recreatief fietser.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Een pedaalridder.

De heer André Denys : We verschillen ook van stijl : de uwe is eerder de fijnbesnaarde flyer-stijl, ik lijk eerder op de hoekige Flandrien. Ik moet het meer van de kracht hebben en minder van de klasse, zoals u.

Dames en heren, ook wij geloven in het nut een beleid te voeren waarbij de fiets, binnen het woon-werkverkeer, maar ook binnen de algemene mobiliteit, meer kans zou krijgen. Wij geloven dat dit uiteindelijk een goed alternatief zou zijn, vooral –

Denys

laat ons eerlijk zijn – voor de kortere verplaatsingen.

Met betrekking tot de kortere verplaatsingen, van 5 tot 10 kilometer, zien we inderdaad de mogelijkheid om de mensen aan te zetten meer met de fiets naar het werk te komen. Uit studies van de NMBS blijkt trouwens dat 22 percent van de treinpendelaars gebruik maken van de fiets bij het voor- en natransport met de trein. Het is dus noodzakelijk dat we op deze trend inspelen en dat we daar trachten het beste uit te halen.

Mevrouw Verwimp, in uw resolutie pleit u voor het opstellen van een samenhangend fietsenplan op regeringsniveau. Daar zijn we uiteraard ook voorstander van : dat vinden we zeer belangrijk. Verder pleit u voor infrastructurele ingrepen, in samenspraak met de verschillende bestaande wegbeheerders. Mijnheer de minister, u hebt in de commissie gezegd dat het mobiliteitsconvenant mogelijkheden biedt om zowel met de gemeenten en het gewest daartoe inspanningen te leveren. Ook zouden we het appreciëren dat daar in de toekomst ook meer inspanningen toe zouden worden geleverd. We beseffen natuurlijk dat dit een budgettaire weerslag zal hebben. Ik ben eigenlijk benieuwd wat de CVP over deze resolutie zal zeggen, daar zij alleen resoluties wenst goed te keuren waarbij deze weerslag is gekend.

Dames en heren, wij wensen een prioritaire beleids- en begrotingskeuze te maken, waarbij qua infrastructuur het scheiden van fiets- en vrachtverkeer meer aan bod zou kunnen komen.

Mevrouw Verwimp, wat we ook verdienen is dat u de overheid zelf een voorbeeldfunctie wil geven door dit toe te passen en door stimulerend te werken voor de eigen ambtenarij. Dit is een goed initiatief. Het toont aan dat we zelf al stappen kunnen zetten om onze eigen ambtenaren te steunen.

Ik wil verwijzen naar de inspanningen die werden geleverd door onze Gentse schepen van Ruimtelijke Ordening, Sas Van Rouveroy, en door het hele Gentse schepencollege. Ik vernoem deze schepen, omdat hij zich daar specifiek op heeft toegelegd. Hij heeft verschillende inspanningen geleverd om het fietsverkeer door de Gentse overheid te laten stimuleren, onder meer door fietsregistratie en fietsstallingen. De beslissing in verband met de fietsvergoeding die aan de Gentse ambtenaren

moest worden gegeven, is door de gouverneur vernietigd, omdat dit nog niet wettelijk was voorzien.

We verheugen ons ook over het wetsvoorstel dat op dit ogenblik in de Kamer hangende is en dat voorziet in het toekennen van een fietsvergoeding, een fiscale stimulans. Is dat de juiste interpretatie van dit wetsvoorstel ?

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Neen, in het wetsvoorstel wordt gevraagd dat de vergoeding fiscaal wordt vrijgesteld. Nu wordt die belast. Over de toekenning van de vergoeding moet wel op een ander niveau worden beslist.

De heer André Denys : Ik dacht dat over de toekenning van de vergoeding op het niveau van de overheid zelf werd beslist. De stad Gent had beloofd dat de vergoeding zou kunnen worden toegekend, maar de gouverneur heeft die beslissing geschorst.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Het werd beschouwd als een loonsverhoging. Er was toen een loonstop.

De heer André Denys : Dat is nog iets anders.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Ondertussen is die loonstop opgeheven en zijn er onderhandelingen aan de gang met minister Peeters.

De heer André Denys : We verzoeken de minister van Openbare Werken, minister Baldewijns, overleg te plegen met minister Peeters om ervoor te zorgen dat de fietsvergoeding kan worden ingevoerd. We denken dat dit een bijzonder goede stimulans is. Kort samengevat is dit de reden waarom de VLD-fractie deze resolutie ook zal goedkeuren. *(Applaus bij AGALEV)*

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? *(Neen)*

De bespreking is gesloten.

We zullen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het voorstel van resolutie houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermee zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14.15 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.08 uur.*
